

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Marie Rypáčková – POSTŘEHY ZE SKAUTSKÉHO ŽIVOTA

Na projektu se podílel tým žáků osmého ročníku ZŠ a MŠ Mladá Boleslav, Jilemnického 1152
– Anežka Marie Herciková, Tadeáš Korolevyč, Magdaléna Šindlerová a Eliška Vizingrová za podpory Mgr. Lukáše Krejčíka.

Rádi bychom vám pověděli o našem setkání s paní Marií Rypáčkovou, skautkou z Mladé Boleslavi. Jde o věrnou duši boleslavského pátého oddílu vodních skautek.

Už od malička to neměla jednoduché. Její rodina nepatřila mezi zastánce komunistického režimu, i díky skautským hodnotám, které vyznávala a kterým komunisté nebyli nakloněni. Ukázalo se to již na základní škole. Díky tomu, že paní Marie nechodila do Pionýra, bylo její jméno na školní nástěnce.

„Já jsem chodila na Podolec a tam bylo u ředitelny, já už se nepamatuju, jestli byla červená nebo černá nebo jaká, to už prostě bych povídala, ale vím, že prostě nás vyvěsili, kdo není v Pionýru, no a na rodičáku řekli, kdo nebude v Pionýru, takže nedostane doporučení na střední školu.“

Naštěstí začínala 60. léta - léta uvolnění. V roce 1968 nastoupila paní Rypáčková na České vysoké učení technické do Prahy. Zde, během prvního ročníku, po sovětské okupaci, zažila velkou událost, a to hokejový týden, na konci března roku 1969. Československá socialistická republika porazila na Mistrovství světa v hokeji Sovětský svaz, a to dvakrát po sobě.

„My jsme vyhráli hokej nad Rusákama, vyhráli jsme první, tak to bylo takový v menším, to se hrálo dvoukolově to mistrovství světa, no a pak byl druhý hokej, a ten jsme taky vyhráli, no a to prostě byla půlka Prahy, no úplně nacpanej Václavák, no vymlátili tam Aeroflot a tak dále, ale myslím si, že říkalo se, že to byli provokatéři, na základě toho bylo zasedání ústředního výboru strany, a začali utahovat opasky, začaly prostě bejt různý razie a tak dále.“

Po roce 1969 nastal opět přísnější režim. Paní Rypáčková v tu dobu stále pořádala tábory a výlety pro mladší skauty. Ovšem ani tentokrát se to neobešlo bez problémů.

„A od toho září sedmdesát začal prostě větší a větší tlak a pak bylo řečeno dobře, tak jako můžete si nechat kroje, ale sundáte označení, ale pak už byl ke konci sedmdesátého roku, že už ani šátky by neměly bejt, a prostě to bylo takový horší a horší, no a my jsme v tom jednasedmdesátým jeli, to byl tenkrát Dům pionýrů v Rychnově, tak jsme tam jeli vlastně na lyže, no a tam docela ty lidi byli fajn, a měli jsme s sebou šátky, jeli jsme okrojovaní, a prostě jsme měli aspoň šátky, no a ta jejich dcera, která v té době kamarádila tady se zdejší ruskou posádkou, to prostě hned práskla.“

„No tak maminka byla pozvaná na nějaký to OV KSČ, nebo já nevím přesně kam, prostě nebo na to SSM zdejší, kde prostě bylo řečeno bububu a nebudete moct dělat a tak dále - s dětma.“

V sedmdesátých a osmdesátých letech nastaly pro skauty velké problémy. Skautské hnutí přestalo de facto existovat. Paní Rypáčkovou to ale neodradilo a pořádala s nejvěrnějšími skautkami tajné schůze, na kterých vzpomínaly na nejlepší časy.

„Jednak jsme se scházely jako vedoucí, to jsme se scházely celý ty léta, protože to byly vlastně ty vrstevnice maminky, který začaly skautovat, některý i před válkou, některý po válce, pak já jsem nastoupila do skautingu v tom šedesátém osmém roce, tak jsme se scházely vždycky 22. února, což je Mezinárodní den skautek, tak jsme se kolem toho února sešly pár, pár těch vedoucích, který jsme si navzájem věřily, a takto jsme zavzpomínaly a prostě víceméně jsme udály takový jako přátelský setkání, zavzpomínaly jsme na to, že teda je mezinárodní den skautek, ale hlavně to byla příležitost se sejít.“

Po pádu komunismu tyto oddané dámy na nic nečekaly a velice rychle skaut na Mladoboleslavsku znovu obnovily. Dnes se paní Rypáčková stále aktivně věnuje skautingu a podporuje děti jakéhokoliv věku.

Obnovení skautské činnosti v roce 1990 a oslava 75. výročí zahájení činnosti Junáka v roce 1991

(Zdroj: kronika 5. oddílu)

Fotografie z přípravy projektu:

